

[Alfred Jensen.]

ligt at fastslå ejendoms- og grundværdierne, så de kan holde fremover i den periode, vurderingen skal gælde for, men jeg tror dog, den ængstelse, der er kommet til udtryk i de taler, der nu er holdt her, er altfor overdreven.

Når man ser på udviklingen siden den 10. almindelige vurdering i 1950 og på den store forskel mellem vurderingssummer og handelspriser ikke alene i den sidste del af perioden, men allerede fra 1951, forekommer det mig aldeles urimeligt at nære frygt for, at en vurdering nu skal ansætte ejendomsskyld og grundskyld så højt, at nogle bliver gået for nær. Jeg har den modsatte opfattelse, nemlig at det er vanskeligt at nå frem til den rette vurdering, så at de, der sidder inde med ejendomme og grundværdier, virkelig kommer til at svare den skat, de bør svare.

Mit parti er derfor ikke særlig tilfreds med det foreliggende lovforslag. Forsåvidt der skulle være vanskeligheder for landbruget, mener vi, at man må kunne klare dem på anden måde fremover, nemlig ved at ændre selve skatteudskrivningen.

Da vi i 1950 stod overfor et privat lovforslag af denne art, indtog vi den samme stilling; lovforslaget blev som bekendt ikke gennemført. Den omstændighed, at vi måske nu står overfor et politisk forlig, der vil betyde højere husleje og dermed højere priser på udlejningsejendomme, taler ikke for at udskyde ejendomsskyldvurderingen. Det vil nemlig med den lejelovgivning, vi har, betyde, at lejerne ikke alene kommer til at betale den forhøjelse, som bliver resultatet af forliget, men også får en forhøjelse af lejen som følge af den øgede beskatning af den pågældende ejendom efter omvurderingen, og det vil altså sige, at lejerne vil få lejeforhøjelse i to tempi. Mit parti er absolut ikke velvilligt indstillet overfor denne tanke; vi så hellere, at man gennemførte vurderingen og fandt frem til den rette beskatning ved at ændre skattebeløbene, forsåvidt som det måtte vise sig nødvendigt.

Oluf Pedersen: I grundskyldskommissionen har man gennemdrøftet spørgsmålet om, hvor ofte der burde foretages vurderinger. Retsforbundet har oprindeligt foreslået, at der skulle vurderes hvert år. Heroverfor blev det gjort gældende, at i så tilfælde ville udslagene i vurderingerne blive så små, at vurderingsmændene næppe ville registrere dem; man kunne måske frygte, at de ligefrem sad og skrev skemaerne af fra det foregående år. Man enedes derfor om, at der skulle foretages vurdering hvert fjerde år, dog således, at man kunne foretage vurdering med kortere mellemrum, hvor der var store lokale forskydninger i værdierne. Man var også inde på, at hvis der skete meget store prisændringer, burde der foretages vurderinger for kortere åremål.

Fejlen ved den gældende lovgivning er ikke, at man nu i 1955 skal omvurdere, men tværtimod, at man ikke har omvurderet tidligere efter den ændring i pengeværdien, som fandt sted i 1949. Allerede da man gennemførte vurderingerne af 1950, kneb det med at få den rette pris frem. Medens man i 1936 var nået frem til, at salgspris og vurderingspris nogenlunde svarede til hinanden, lå salgspriserne i 1950 højt over vurderingspriserne. Det var ikke tilfældigt, fordi man — om jeg så må sige — fra højere sted havde givet udtryk for, at man måtte regne med, at de høje priser, der var i 1950, ikke kunne holde, hvorfor man skulle vurdere forsigtigt. Nu har det senere vist sig, at den nedgang i priserne, som man regnede med, da man gav disse retningslinier, ikke kom, men at priserne tværtimod gik i modsat retning. Efter statistikken for 1953, som er den sidste, der foreligger, lå salgspriserne i hovedstaden for beboelsesejendomme 20 pct. over vurderingen af 1950, i provinsbyerne lå de 40 pct. over og i landdistrikterne 70 pct. over. For landejendommenes vedkommende lå priserne 80 pct. over vurderingen. Det er åbenbart, at der her er en fejl, som bør rettes såsnart som muligt. Hvis det så skulle